

Isabel-Clara Simó Monllor va néixer a Alcoi, comarca de l'Alcoià, el 4 d'abril de 1943. Es va educar a l'acadèmia que dirigia el seu pare, a Alcoi:

"El meu pare era mestre. Tenia una acadèmia, on jo em vaig educar. I va deixar una petjada important al poble d'Alcoi. Fins i tot li han obert un carrer. [...] Ell estava educat en un col·legi francès, i per tant jo coneixia bé la cultura francesa, de petita. Em va ensenyar la tolerància en la vida. Era un home liberal, molt decimonònic, en el sentit bo de la paraula. I la meua mare era una dona molt temperamental, amb molt de nervi. I de la barreja de tots dos he sortit jo." (El Temps, entrevista de Miquel Alberola, 14.III.1994)

Isabel-Clara Simó es va llicenciar en Filosofia a la Universitat de València, on va conèixer els primers grups nacionalistes que, sota el mestratge de Joan Fuster, anaven descobrint el seu propi país. Es va dedicar a l'ensenyament, que va exercir primer a Bunyol (Altiplà de Requena), després a Figueres (Alt Empordà), on va ocupar una plaça de professora a l'institut de batxillerat Ramon Muntaner. El 1968 es va casar amb el periodista Xavier Dalfó, fundador de «Canigó», aleshores de publicació mensual, que tenia prohibit, explícitament, publicar cap article en català:

"Jo li vaig suggerir que férem un algun article a veure què passava, i al final, amb el meu català trontollant, el vaig fer. El vam publicar i va fer tanta il·lusió que tothom a Figueres me'n parlava. I en vam fer un altre, i de mica en mica, de sobte, ens vam trobar amb una revista en català que tenia un article petit al final en castellà, per a poder fer la trampa del bilingüisme." (El Temps, entrevista de Miquel Alberola, 14.III.1994)

Després de diversos expedients, escorcolls domiciliaris, detencions, judicis i lluita per tirar endavant la publicació, amb la democràcia, «Canigó» plega perquè en paraules de l'autora "el problema va ser que quan es va normalitzar la situació, nosaltres érem massa radicals. I amb les primeres institucions democràtiques notem que tothom tenia subvencions o publicitat excepte nosaltres. Vam veure que aquesta competència no la podíem resistir a la llarga i vam pensar que era millor morir amb dignitat."

A Figueres van néixer dos dels seus fills (Cristina, l'any 1968 i Xavier, l'any 1970) i va examinar-se, a Barcelona, de les assignatures de la carrera de Periodisme, que va exercir des de l'any 1972 fins al 1983, dirigint «Canigó», convertit en setmanari. Des de l'any 1973 amb la família s'havia instal·lat a Barcelona, on va néixer la seva filla Diana (1976), i treballava a l'institut Sant Josep de Calassanç.

De catedràtica d'institut va passar a exercir durant quatre anys a la Facultat de Traducció i Interpretació de la Universitat Pompeu Fabra, mentrestant, es va doctorar en Filologia Romànica.

Autora de diversos reculls de narracions, entre els quals destaquen *És quan miro que hi veig clar* (1979), premi Víctor Català; *Històries perverses* (1992), guardonat amb el premi Crítica Serra d'Or 1993, en aquest recull l'autora va fer patent la preocupació per la violència inútil, tema que va tenir continuació a *Perfils cruels*. D'altra banda, els relats que va presentar a *Dones* (1997), van ser objecte d'una versió cinematogràfica, l'any 2000, amb guió de Jordi Cadena i direcció de Judith Colell.

Igual com en els contes, Isabel-Clara Simó ha creat en les novel·les uns personatges complexos que mantenen relacions conflictives i que l'autora presenta en relats ben estructurats i amb un acurat treball de llenguatge. Destaquen, entre d'altres, la novel·la psicològica, *T'estimo Marta*

(1986); *Els ulls de Clídice* (1990), on explica la relació de tres persones en un cercle tancat; *La veïna* (1990), on presenta un antiheroi que es veu obligat a investigar un assassinat del qual és inculpat; *La Nati* (1991), un relat amb rerefons de crítica social; *La salvatge* (1993), que va ser guardonada amb el premi Sant Jordi; *El Mossèn* (1994), biografia novel·lada de Jacint Verdaguer, de la qual es va fer una adaptació radiofònica a Catalunya Ràdio; *La innocent* (1995) va obtenir el premi València, del mateix any. *El professor de música* (1998), novel·la guardonada amb el premi de la Crítica dels Escriptors Valencians, 1999; *El gust amarg de la cervesa* (1999) i *T'imagines la vida sense ell?* (2000), on refà la història d'un crim perfecte, com a venjança de

trenta anys d'agressions psicològiques.

També han merescut l'acceptació de nombrosos lectors, les novel·les publicades en col·leccions per a joves: *Raquel* (1992), *Joel* (1996), *De nom, Emili* (1998) i la narració per a infants, *En Jordi i la sargantana* (2000), sobre la història de la llegenda de Sant Jordi.

El 1996 va ser nomenada delegada del Llibre del Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya, en l'etapa que aquest organisme va passar a formar part de la Institució de les Lletres Catalanes, càrrec que va exercir fins al 1998.

Com a guionista, va formar part de l'equip de "La granja", sèrie que es va emetre dins el programa *La vida en un xip*, a TV3. Des del gener de 1999 publica un article diari al diari *Avui*.

El 1999, la Generalitat de Catalunya li va atorgar la Creu de Sant Jordi.

Té obra traduïda a l'alemany, anglès, basc, castellà, francès, gallec, italià, neerlandès, suec.

És membre de l'Associació d'Escriptors en Llengua Catalana.

Aquest llibre està fet l'any 1992 i és un dels últims que va fer, tracta de un diari d'una noia. No he trobat informació clara de la situació de l'autora quan va escriure aquest llibre, però jo penso que en escriure'l, ella estava en una situació reflexiva, pensant en la societat actual i una mica crítica dels problemes que tenen la gent adulta i de la complicada vida que passen, ja que tenen moltes obligacions i molts deures que complir.

3 d'octubre de 1987

Aquest dia és el que vaig néixer, i per mi va ser molt important ja que si no hagués nascut no hauria pogut fer coses bones. Pels meus pares va ser un moment molt feliç i important que canviarà una mica les seves vides.

6 de gener de 1998

Estava molt neguitós ja que era reis i per primera vegada tindria una consola. Alguns amics la tenien és la Play station, és la millor consola que hi havia al mercat. I quan me la van donar vaig jugar al joc que havia comprat el meu germà, era NBA live 1998, era un joc increïble mai havia jugat aquest jocs. Aquell dia me'l vaig passar jugant pràcticament, un dels millors regals que he tingut mai.

21 de juny de 1998

Era el primer cop que aniria a l' skating de Barcelona. Era l'últim dia de curs de l'any i aniríem tota la classe. M'havien dit que no era molt difícil. Primer vam demanar els patins i després; a patinar! Al entrar molta gent relliscava i queien al terra glaçat, però jo no. Al principi anava pels cantons, però després em vaig anima, i vaig començar a patinar sobre gel per primera vegada. Tenies un sensació de com si el terra rellisques, sense fer cap moviment et movies, i normal era pel el gel, que era relliscós. Vaig caure algun cop, i era espectacular les caigudes meves i dels companys. Va ser un dia molt divertit.

8 d'agost de 1999

Era el sant d'un amic i aniríem al Palau Blaugrana, el pavelló del Barça de bàsquet per veure per primer cop i a primera fila, la primera ronda dels playoffs, que el Barça jugava contra el Girona Gavis (és un equip fluix però mai se sap). Era el primer cop que veuria tot l'equip del Barça en directe i a un pas meu, era increïble. Al principi amb els amics, vam cridar els jugadors, per fer-los fotos, estava el Dueñas, el Djordjevic, el Gurovic, etc.

Era impressionant els tenia a tots a un pam. El partit va ser molt bo i va guanyar el Barça, en acabar vam sortir al camp i vam preguntar els que feien de taula quants punts havia fet el Djordjevic, i ens van dir que 23 punts. Nosaltres estaven molt contents per bé vist un partit del Barça en directe i tan a prop.

10 de setembre de 1999

Avui vaig a veure juntament amb el meu germà un partit molt interessant i increïble. El Barça s'enfrontarà a un combinat de jugadors de la NBA, com a més destacats estan Pippen, Barkley i Sabonis, serà un partit espectacular. El partit començava a les nou-trenta de la nit i es faria al Palau Sant Jordi.

En arribar i havia molta gent, casi bé no i havien llocs lliures, seria un aconeteixement únic i exclusiu. Al partit va començar i la gent no parava de cridar, fins al cap d'una estona que es van relaxar. Era increïble, estava veient a jugadors que mai més tornaré a veure en directe, era molt emocionant. Al final el Barça va acabar guanyant i els de la NBA, van sortir molt aplaudits i cridats per tothom.

26 de juny de 2001

Avui la meua mare a anat a buscar les notes de l'últim curs i jo com sempre una mica de nervis per veure el que he tret. Quan vaig tornar a casa, la mare ja havia vingut, i ara estava més nerviós que mai. La mare s'apropà i em diu que miri les notes, per la seva cara no estava gaire enfadada, ni alegre. Però en obrir les notes em vaig posar contentíssim perquè les notes havien sigut unes de les

millors que havia tret. Havia tret quatre excel·lents, quatre notables i quatre bens, i el més important és que havia tret un excel·lent al crèdit de síntesi, que aquesta nota conta molt en la nota final.

25 de juny del 2001

M'havia apuntat a un campus de bàsquet on aniria el Gasol, el Navarro i el Dueñas, seria increïble veure el Gasol en persona. I aquest dia vam marxar cap Andorra, en un hotel.

Quan ja vam portar dos dies mes o menys, el Gasol i el Navarro van venir per jugar amb nosaltres, jo vaig anar amb el Navarro. Que grans que són, semblaven torres!. I durant el partit jo, li vaig

treure una pilota al Gasol! Va ser increïble una cosa impossible d'oblidar. Però això no és tot perquè un altre dia van venir els tres per fer-nos fotos amb ells tres, que guay! Després de la sessió de fotos tothom volia tenir les seves firmes, jo els i vaig dir que em firmessin a la samarreta. Això, va ser un somni per mi. I com a final el Gasol, ens va ensenyar tres maneres de canviar-te la pilota de mà. Va ser un campus genial.

1 de agosto del 2001

Era la primera vegada que pujaria en un avió conscient, ja que vaig fer un viatge a Canàries, però no recordo res. Aniríem a Menorca amb els meus pares i uns amics. Era un dia que no oblidaré mai. Abans de pujar a l'avió ens vam que tingué esperar una estona, mentre preparaven l'avió. Vam donar voltes per les botigues de l'aeroport per fer estona. L'embarcació a l'avió ja es podia realitzar, i vam entrar per un túnel que arribava a l'avió. Ens vam seure en la setena fila. L'avió començava a moure's i agafar velocitat. Ja era el moment l'avió començava a aixecar-se i el meu ventre feia una espècie de formigueig, que no ho havia notat mai. Ja estàvem volant, ho havíem fet molt ràpid, era increïble es veia Barcelona molt petita i poc a poc anava desapareixent. En qüestió de 20 minuts vam arribar a Menorca.

Avi Avia

Tieta Rosalia

Conxa Mare Carles Silvana

Pati

Anna Oriol Raquel Josep Lluís

Montse Oriana Albert Iñaki Llompart Míriam Carola Guillem Núria

Daniel Riera

: Amistat

: Amor

: Fills

: Casats

: Separats

: Morts

: Germans

1.-tibada: pàg. 30. Dit d'una persona estirada, entonada i orgullosa. **Cregut.**

2.-cautela: pàg. 30. Prudència davant un perill probable. **Prevenció.**

3.-feredat: pàg. 30. Por extrema. **Terror.**

4.-filípica: pàg.32. Discurs violent contra algú. **Invectiva.**

5.-badall: pàg. 45. Obertura prolongada. **Escletxa.**

6.-exasperat: pàg. 65. Enfurismar a algú fent que perdi la paciència. **Enfurismat**

7.-desdeny: pàg. 65. Menyspreu. **Desestimació.**

8.-gasiu: pàg. 68. Que va amb un compte excessiu en les despeses, mancat de tota liberalitat. **Roí**

9.-servil: pàg. 68. Persona que dona serveis a altres. **Pilota.**

10.-tangibles: pàg. 74. Que es pot tocar, perceptible el tacte. **Palpable.**

11.-fleuma: pàg. 91. Dit de la persona, fluixa de caràcter, mancada de fermesa, fàcilment entabanable. **Talòs.**

12.-vil: pàg. 97. De molt baixa condició; menyspreable pels seus baixos sentiments o capteniments. **Indigne.**

13.-llambregada: pàg.97. donar una mirada. **Ullada.**

14.-fugisser: pàg.98. de molt curta duració. **Breu**

15.-enfilall: pàg102. sèrie de successió o coses no materials, iguals o anàlegs . **Infinitat.**

Avui per la tarda m'he trobat a l'Oriol i l'he dit que la meua mare havia trobat una parella, ell es deia Pep, es bon home, te uns 45 anys m'ha dit, però és igual, el que importar es que ha ajudat a la mare a recuperar-se del xoc que li havia provocat el pare. I nosaltres Oriol, podíem llogar un pis entre els dos, per anar a viure junts, com a mínim provar-ho i si ens va malament ho deixem.

L'Oriol ha fet una cara estranya, i m'ha preguntat que com pagaria la carrera, i jo li he dit que el Pep és multimilionari i m'ha la pagarà. Després ha acceptat, i m'ha dit que havia trobat un treball molt bo, en una empresa constructora ja que la seva mare tenia contactes. No ser com aniran les coses després d'aquest embolic que em muntat l'Oriol i jo, però suposo que sortirem endavant costi el que costi.

8 DE MARÇ

NOMS: ADJECTIUS: DETERMINANTS:

Diari: Petita: El: article, determinat,

Amiga: Salada: Meua: possessiu,

Pares: Fresc Primera: numeral

ordinal,

VERBS COMPOSTOS: VERBS SIMPLES:

He madurat: indefinit, indicatiu. Madurar **Anéssim:** imperfet, subjuntiu. Anar. **Ha portat:** indefinit, indicatiu. Portar **Observava:** imperfet, indicatiu. Observar **Ha agafat:** indefinit, indicatiu. Agafar **Sortien:** imperfet, indicatiu. Sortir

ADVERBIS: PREPOSICIONS: PRONOMS

Si: afirmació **A Ella:** personal

No: negació **De Jo:** personal

Sempre: manera **En Ell:** personal

Transitiva: pàg. 64 **Intransitiva:** pàg. 31

He tingut una llarga discussió amb l'Oriol La mare ha telefonat als seus pares

Copulativa: pàg. 24 **Passiva:** pàg.50

L'Oriol és maquíssim He fet la recuperació de mates

La recuperació de mates ha estat feta per mi

La Raquel és una noia que ha decidit de fer un diari. Ens explicar que ella te una amiga, la Montse, però un dia escolta que la Montse està malalta. Ens sentí això la Raquel la va anar a veure i li va dir que aniria cada tarda. Però la Raquel va a l'institut on hi ha un noi que li agrada molt, que es diu Oriol, i un dia va i li diu que s'hi volia sortir amb ell, i la Raquel va acceptar i la confiant-se va ser tan gran que van fer l'amor dues

vegades. I un mal dia rep la trista notícia de que la Montse ha mort, però es va recuperar gràcies a l'Oriol. I amb els seus pares està fatal, perquè el pare deixat a la mare per una altre, però la Raquel s'ha quedat amb la seva mare, i el seu germà amb el pare.

La biografia de l'autora ho he tret de internet: www.xtec.es

Els significats de les paraules:

FABRA, Dolors. Pompeu Fabra. 1a ed. Barcelona. Edhasa. 1331p.

Els sinònims de les paraules ho he buscat a internet: www.google.com

Els verbs els he tret de:

FRANCO, Antonio. Verbs catalans. Barcelona. 4 vols. 137 pàg. (El periódico; 3)

Biografia	pàg. 1, 2
Diari personal	pàg. 3, 4
Esquema dels personatges	pàg. 5
Canvi del últim dia	pàg. 6
Paraules	pàg. 6
Oracions	pàg. 7
Argument	pàg. 7
Bibliografia	pàg. 8